

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **G. P., bytom D., štátny občan T., zastúpeného Mgr. M. B., advokátom so sídlom v B., J.** proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, Nová ul. 13, Banská Bystrica,** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/227/2185/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. marca 2010 č. k. 14S 16/2010 - 52, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. marca 2010 č. k. 14S 16/2010 – 52 **potvrdzuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/227/2185/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane Daňového úradu Piešťany č. 648/230/45406/08Bel zo dňa 23. septembra 2008, ktorým bol žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 422,92 Eur za nezaplatenie rozdielu dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) za zdaňovacie obdobie december 2000 v lehote splatnosti podľa § 35b ods. 1 písm. d/ z.

č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona o správe daní).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len OSP/), dospel k záveru, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vyvodili z neho správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil. Pri svojom rozhodovaní prvostupňový súd vychádzal z ustanovení § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní v znení účinnom v rozhodnom čase. Uviedol, že žalobca si nesprávne právne vyložil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sž 2/2007. V prípade uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najvyšší súd potvrdil zrušujúci rozsudok Krajského súdu v Žiline, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že sankčný úrok je možné uplatňovať až za obdobie od 01.05.2004. V prejednávanom prípade správca dane vyrubil sankčný úrok za obdobie od 26.07.2004, teda až od termínu kedy nastala splatnosť DPH dovyrubenej platobným výmerom č. 648/230/44926/04/Žak zo dňa 7. júna 2004. Posledný deň lehoty na doplatenie DPH bol deň 26.07.2004, a keďže žalobca v tejto lehote nedoplatok nezaplatil, správca dane mu správne vyrubil podľa ustanovenia § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní sankčný úrok od 26.07.2004 v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu, pričom vyslovil, že aplikáciou tohto ustanovenia zákona o správe daní k retroaktivite nedošlo. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. I/227/2185/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil predmetnú vec. Poukazoval na ustanovenie § 110e zákona o správe daní, podľa ktorého ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 1. januára 2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie, na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktoch. Keďže sankcia ako taká je hmotnoprávny nárok a správca dane ju v danom prípade vyrubil daňovému subjektu za porušenie zákona, ktorého sa mal daňový subjekt dopustiť v roku 2001, žalobca má za to, že správca dane si mohol uplatniť len sankciu, ktorá bola zákonom upravená v čase porušenia zákona.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, správca dane vykonal v roku 2004 kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie december 2000, ktorá bola ukončená prerokovaním a podpísaním protokolu o daňovej kontrole dňa 04.06.2004 a výsledkom kontroly bol rozdiel DPH v sume 17.696,- Sk. Zistený rozdiel DPH bol žalobcovi vyrubený

dodatočným platobným výmerom č. 648/230/44926/04/Žak zo dňa 7. júna. 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. júla 2004 a splatnosť dňa 26. júla 2004. Žalobca rozdiel DPH vyrubený dodatočným platobným výmerom v lehote splatnosti neuhradil. Po uplynutí štyroch rokov omeškania s platbou pristúpil správca dane k vyrubeniu sankčného úroku podľa 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní a to rozhodnutím č. 648/230/45406/08/Bel zo dňa 23. septembra 2008 za obdobie od 26. júla 2004 do 26. júla 2008 vzhľadom k tomu, že za uvedené obdobie už bol v účinnosti zákon č. 609/2003 Z. z. Žalovaný uviedol, že žalobca sa dopustil správneho deliktu v deň nasledujúci po dni splatnosti dodatočného platobného výmeru, keď vyrubený rozdiel DPH neuhradil a to ani po nadobudnutí platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii a sankčný úrok bol vyrubený rozhodnutím zo dňa 23. septembra 2008, kedy už nepochybne bol v platnosti zákon č. 679/2004 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/227/2185/2009/990271-r zo dňa 12. januára 2009 ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane, ktorým bol žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 442,92 Eur za nezaplatenie rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie december 2000 a posúdenie, či toto rozhodnutie nebolo vydané v rozpore s ustanovením § 35b ods. 1 písm. d/ a s ustanovením § 110e zákona o správe daní v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní v znení platnom od 1. januára 2004, sankčný úrok vyrubí správca dane daňovému subjektu, ak daň, alebo rozdiel dane vyrubený správcom dane alebo daň určená dohodou medzi daňovým subjektom a správcom dane, alebo daň určená správcom dane podľa pomôcok, nebola zaplatená v lehote a vo výške určenej správcom dane v rozhodnutí.

Podľa § 110c ods. 5 zákona o správe daní v znení neskorších predpisov, do nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii sa

ustanovenia § 35b ods. 1 až 9 uplatnia na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní.

Podľa § 110e zákona o správe daní v znení účinnom od 1. januára 2005, ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 1. januára 2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie; na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktach.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom žalovaného i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalovaného ani zo strany správcu dane nedošlo k porušeniu citovaných zákonných ustanovení a ani k ich retroaktívite, tak ako to tvrdí žalobca v svojom odvolaní.

Inštitút sankčného úroku bol zavedený do daňového konania novelou zákona o správe daní s účinnosťou od 1. januára 2004 a do nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii sa ustanovenia § 35b ods. 1 až 9 zákona o správe daní mal uplatniť na všetky dane s výnimkou dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní (§ 110c ods. 2 zákona o správe daní). Z uvedeného vyplýva, že sankčný úrok bol ako nový inštitút zavedený do zákona o správe daní s účinnosťou od 1. januára 2004 s tým, že účinnosť zákona o vyrubovaní sankčného úroku v prípade dane z pridanej hodnoty bola odložená až ku dňu 1. mája 2004.

Nakoľko v danom prípade bol sankčný úrok vyrubený v predmetnej veci až za obdobie po 1. máji 2004, t.j. od 26.07.2004, kedy nastala splatnosť DPH dovyrubenej dodatočným platobným výmerom zo dňa 7. júna 2004, nezostalo odvolaciemu iné, než sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, že sankčný úrok bol v zmysle ustanovenia § 35b ods. 1 písm. d/ zákona o správe daní vyrubený zákonne a správne. Do konca apríla 2004 bolo možné ako sankciu sa porušenie povinnosti účtovať penále podľa § 45 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, čo však nebol žalobcov prípad.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu v danom prípade k retroaktívnej aplikácii predmetných ustanovení zákona o správe daní teda nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať vplyv na posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského

súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. augusta 2010

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Andrea Jánošíková